

Búcsú Gubicz András emeritus jászkapitánytól (1936–2020)

Gubicz András agrármérnök, emeritus jászkapitány 2020. november 12-én, életének 84. esztendejében türelemmel viselt, hosszú, súlyos betegség után visszaadta lelkét a Teremtőnek. Temetésére november 20-án a jászkiséri református temetőben került sor hagyományörző katonai és jászkapitányi tiszteletadás kíséretében. A Jászság, a jászok és a hagyományörző közösségek nevében Pócs János országgyűlési képviselő és Ézsiás Vencel hagyományörző huszárkapitány, a jászfényszaruai Szűcs Mihály Huszár Bandérium parancsnoka búcsúzott el. A továbbiakban közzétesszük a temetésen elhangzott búcsúbeszédeket:

„Áldás, békesség! Dicséretessék a Jézus Krisztus!

Kedves gyászoló család, barátok, ismerősök, redemptus jászok!

Nem búcsúzunk, csak elköszönünk, mert könnyebb elköszönni, mint búcsút venni attól, akit szeretünk.

Elment a jászkapitány! Elment az édesapa, a nagypapa, a férj, a jó barát. De sokkal több is annál, mert nem elvesztettünk egyet a sok közül, hanem Ő, a sok között volt az egyetlen egy!

Tudom, mindenkinek megvan a személyes emléke Bandi bácsiról, ami miatt hisszük, hogy több volt Ő bármelyikünknel.

Bizonyára nem vagyok egyedül, aki - ha valami komolyabb egészségügyi vizsgálatra vár - felkészül a gondolatra, mi van, ha rossz hírt kapunk? Van, aki összeomlik, és semmi nem érdeklí tovább, van, aki tudat alatt a saját családjára is féltékeny, mert ők egészségesek, van, aki gyorsan rendelkezik, hogy átadja azt, ami az övé volt.

Ezen a téren is kivétel volt Bandi bátyám. Emlékszem, évekkel ezelőtt mikor a családtól megtudtam a rossz hírt, hogy ebből már nincs tovább, nem sokkal később hívott Bandi bátyám. Zavaromban nem tudtam mit lehet ilyenkor mondani, de ő az első mondatnál belém fojtotta a szót. Azt mondta: „*Ne velem foglalkozz, nagyobb a te feladatod és felelősséged. Tegyéld meg mindent a jászokért, mert ők megérdemlik.*”

Mikor mindenki más önmagával foglalkozott volna, Ő akkor is másokkal, velünk törődött.

Talán abban sem vagyok egyedül, hogy minden beszélgetés alkalmával lelkiismeret furdalásom volt, mert mindig úgy éreztem, hogy Bandi bátyám sokkal többre tart, mint amire méltó vagyok.

Ő így nevelt bennünket, így lettünk általa jobbak, többek.

Erzsike, az Ő drága felesége, az egyetlen lánya, Bea, Lukácsi Gyuri, és a szeme fényét jelentő unokái, és mi, a barátok mind olyanná akartunk válni, amilyennek ő látott bennünket.

Gubicz András jászkapitány

Az utolsó napon rá emlékezve néztem a fényképeit, tekintetében láttam az iránytűt, a mércét, amit mindennek előtt saját példájával állított magasra. Néztem a fényképet és peregetek az események. Ő nem beszélt, hanem szólt. Szólt jászkapitányként a színpadon, mindenkinek őszintén a lelkéből, úgy igazán. Néztem a képeit és emlékeztem. Szervezte a pálinkamustrát, és őrizte a jász hagyományt. Építette Jászkisért, ami nélküle nem lenne az, ami.

Csak néztem a fényképet, és peregetek az emlékek, ahogy otthon kinyitja a Suzuki ajtaját, beugranak a pulik, és megy a tanyára, dolgozik egész nap, és minden fűszálnak egy irányba kell állnia, minden fát termőre kell metszeni, olyan Gubicz Bandi bácsis pedantériával.

Mikor Bandi bátyám a kórházból felhívott, bizonyára már tudta, hogy nincs tovább, a tőle megszokott határo-

zottsággal és végtelen alázattal mondta: Vigyázz a jászokra!

Ha lehetne még egy kép Bandi bátyámról, az biztos arról szólna, hogy elindul a hosszú úton, majd alázattal és tisztelettel visszafordul felénk, ujjait intőn az ég felé tartja, és azt mondja, nyugodjatok meg, ne sírjatok, engem ne sajnáljatok! Boldoguljatok és vigyázzatok egymásra!

Vigasztaljon bennünket a tudat, ha valaki elment hát elment, de, aki itt volt, az soha nem mehet el tőlünk egészen.

Drága Bandi bátyám Te mindig itt voltál velünk, itt, egészen, hisszük, hogy most sem mentél el, csak előre mentél, taposod előttünk az utat, mutatod az irányt, és ott vársz majd ránk az út túloldalán. Köszönjük, hogy voltál nekünk.

Kérjük a jó Istent, adjon örök nyugalmat Neked!”

Pócs János országgyűlési képviselő

„Tisztelt gyászoló család, tisztelt gyászoló egybegyűltek, drága Bandi bácsi!

Szólítalak téged is, mert hitem és meggyőződésem, hogy lélekben itt vagy közöttünk. Itt vagy egy olyan, általunk még nem ismert dimenzióban, amit a fizikai érzeink ugyan nem tudnak megtapasztalni, de a szívünk és a lelkünk annál inkább. Szomorúság és elkeseredett tehetetlen fájdalom kerít hatalmába bennünket, mert egy időre el kell válnunk tőled. Elválni mindaddig, amíg meg nem kapjuk mi is a hívatást, hogy utánad menjünk. Talán magunkat sajnáljuk most elvesztésed okán, hiszen azt sejtjük, hogy Te egy rendkívül gazdag életpálya, jól bevégzett munkája után, emelt fővel, igaz emberként állhatsz az Isten ítélőszéke elé. Engem közel másfél évtizede megjelöltél, hogy itt álljak majd ezen a napon, és búcsúzzak tőled. Mindannyiunk nevében. Igen nagy tisztesség és bizalom, de igen nehezen viselhető. Sokszor járattam rajta az eszem, és közben azért imádkoztam, hogy minél távolabbra tolódjon a pillanat. Kaptunk hála az Istennek időt. Most mégis rettenetesen nehéz elmondanom, hogy mi járja át elménket, nekünk, akik családtagként, barátként, tisztelődként állunk itt.

Példakép voltál, az a művelt, szellemes, de ugyanakkor alázatos és önzetlen nemes embertípus, akiből ma már kevés van. Aki nemcsak meghallotta, de értette is ennek az áldott jázsági szülőföldnek még a suttogását is. Szilvafákkal, gyeppelel, tanyával.

Akár egy hideg fröccs mellett ingujjra gyürkőzve a nyári hőségben a fák alatt, akár ünneplőbe öltözve, a szikrázó havon lovas szánnal járva az alvó téli határt.

Aki tudta, hogy mit miért csinál. Aki úgy tudott bánni az idővel, mint ha birtokosa lett volna. Bőkezűen és számolatlanul szánta azt arra, hogy minél több értékes dolog születhessen meg keze alatt. Olyan, mint a Jászkis-érik Baráti Egyesülete, amelynek alapítása volt a kiinduló bázis. A Rákóczi kultusz újra élesztése, az emléktáblák, szobrok állítása, a néptáncmozgalom támogatása mind ebből nőtt ki. A vele párhuzamosan működő Lovas Egyesületben és a Honismereti Egyesületben is tevékeny részt vállal. Összetartó közösséggé formálja a jászkapitányokat, végig járja Rákóczi bujdosási helyeit, majd ezt tovább gondolva megszervezi a kapitányok történelmi utazásait.

Szívügye a Jázsági Pálinka Lovagrend alapítása, az elszármazott jász településekkel való kapcsolattartás, a kunokkal való jó viszony kiépítése, azok ünnepi összejöveteleinek megtisztelése.

Kitűnő diplomáciai érzékkel építkezik és ért szót mindenkivel. Katona Tamás, Sára Sándor, az aradi vértanúk leszármazottai, katolikus főpapok, református egyházi vezetők, mind-mind részesei annak a széleskörű, szinte felsorolhatatlan kapcsolatrendszernek, amellyel szintén a jó ügyet szolgálja. Közvetít a katolikus és református egyházak között a minél jobb együttműködés érdekében. Felismeri, hogy

egy közösség összetartozásának egyik legfontosabb szimbóluma a zászló, és elkészítteti a jászok redemptiós zászlaját. Különleges és értékes elismerései jelzik küldetéses munkájának mérföldköveit: a Jázságért Díj, melyet közösen feleségével, Erzsikével kaptak, az agrárminister által adományozott középkereszt, a Vízügyi Igazgatóság díja, amelynek folyományaként a szervezet saját halottjának tekinti, valamint Jászkisér és Jászfákóhalma díszpolgári címe.

A múlt pénteken felhívott parancsnokom, vitéz Györfy-Villám András, - aki egyébként Bandi bácsi nagy tisztelője - a következő szavakkal: „*Tudod, azt mondják, hogy pótolhatatlan ember nincs. Pedig van. Bandi bácsi műveltségével, modorával, példamutatásával biztosan az volt, mert nem nagyon látom, aki helyébe lépjen.*”

Tisztelt gyászoló egybegyűlte! Úgy vélem, itt mindannyian őrzői, védelmezői vagyunk valaminek, és azt is látjuk, hogy igenis van pótolhatatlan ember. Most egy őrhely megüresedett, és a köztünk, az őrhelyek közötti távolságot egyre nehezebb lesz „átkiabálni”.

Drága Bandi bácsi! Te nemcsak egy őr voltál, hanem őrparancsnok. Aki nemcsak megparancsolni tudta, hogy őrködni kell, hanem azt is meg tudta mondani, hogy miért kell. Mindezt közérthető, lelkesítő és példaadó módon. Köszönjük ezt neked!

Végezetül talán a legfontosabb. Mindig ott volt melletted egy érzékeny társ, egy finom, intelligens asszony, aki a biztos hátországot adta, tapintatosan, alig láthatóan, különleges összerendezéssel. Emiatt is voltak példaképek számomra és még sokak számára.

Talán a legjobb példa egy emlék. Évtizede is van, hogy Pusztamonostoron a Doni emléktúra záróünnepségének

ünnepi szónoka voltál. Óriási lexikális tudásod, páratlan anekdota kincsöd, és irigylésre méltóan élvezetes, magával ragadó előadásmódod nem fogadta el a rád szabott időkeret szorítását. Ekkor egy finom női kéz tapintatosan, alig észrevehetően megérintette a karodat. A válasz részedről egy pillantás volt és egy mondat: „*Tudom Erzsi, mindjárt befejezem.*”

Tisztelt Kapitány Úr! Amikor először találkoztunk is egyenruhában voltam, most a búcsúzásakor is ebben jelentem, jelentünk meg. Mi, a Jázságban szolgáló hagyományörző huszárok mindig úgy tekintettünk rád mint előljárónkra. Ebből adódóan - továbbá a lovakhoz fűződő egész életedet végig kísérő szeretetteljes és hozzáértő kapcsolat okán - a huszártiszteknek kijáró legmagasabb katonai protokoll szerint kísértünk nyugvóhelyedre. Egy fekete lepellet takart fekete hátsasló kísért sírodig, hogy méltó módon jelenhess meg a sereg urának trónusa előtt.

Drága Bandi bácsi! Itt az idő! Tudod, a halálad előtt egy nappal különös, vagy talán sorsszerű véletlen folytán a tápióbicskei csatatér mellett jártam, és eszembe jutott a 17 évvel ezelőtti kép, ahogy jöttetek Erzsikével és az unokáiddal a csatát megnézni.

Végig néztél rajtunk, megmustráltad először lovainkat, aztán tizenpár éves siheder huszár fiainkat, majd a mutató ujjadat felemelve, a fiúkra tekintettel és azt mondtad nekem: „*Atya! Majd akkor akarok meghalni, ha már ezek elbírják vinni a koporsómat!*”

Kapitány Úr! Alázatosan jelentem, már elbírják, és itt vannak, már aki megmaradt belőlük.

Nyugodj békében drága Bandi bácsi! Köszönöm, hogy a barátod lehettem!”

*Ézsiás Vencel
hagyományörző huszárkapitány*

A kunszentmiklósi Fehér család felsőfokon

Kunszentmiklós az évszázadok során több száz rendkívüli tehetségű atyafit bocsátott a haza szolgálatára. Volt olyan család is, aki generációs láncolatban több híressé vált fiát indította el a siker útján. Ilyenek voltak Szász Károly leszármazottai (Vargha Tamás, Varga Domokos, Balázs, Tamás). Ilyen család volt Kelemen Gergely gimnáziumi igazgató fia, Mór, (Petőfi barátja,

koronaügyész) és annak fia, Kornél, országgyűlési képviselőnk, az 1936-os olimpiára utazó sportolók vezetője, városunk jelentős fejlesztője. Ilyen híres család volt a Weiss (Fehér) familia is. Fehér Géza (1890–1955) régész, fia Géza (1917–2005) régész, és dédunokája, Fehér Bence klasszika-filológia professzor, kinek neve most egy szenciációs tünő ásatás kapcsán került

reflektorfénybe. A Sétáló utcai házam (szerényen csak „Felső-Kiskunsági Emlékek Házának” neveztem el) tizenhét éve már nemcsak a Petőfi-, eszperantó-, helytörténeti gyűjtemények tárháza, de városunk kultúrtörténeti gyűjteménye is. Régen elköltözött, elszármazott, egykori kunszentmiklósiak látogatási célpontja ez a magángyűjtemény. *(folytatás a 24. oldalon)*